

কে. এল. কাপুর ফিল্মসের

মিশন
ডোরেন
ফিল্ম

ମୁଖେ ଭୋଲେ କାହିଁନି

ଏই ଉତ୍ତର-ଡିରିଶ, ଚାଲିବ ଛୁଟି ଛୁଟି ସମେତ ଅନିଲ ମିଳ ଏକା ।

ଅନିଲ ଇଞ୍ଜିନୋରୀର ସଟି, ଆସନ୍ତେ ମେ କିନ୍ତୁ ସାହିତ୍ୟିକ ।

ଆଧୁନିକ ସାହିତ୍ୟକଲେର ମଧ୍ୟେ ଏକଜନ । ଏହାହା ଡାରଟୀର ସମୀତ

ପରମର୍କ ତାର ଥାରନା ମୋଟାଟି ଆହୁ ।

ବିଯୋଜିତର କଥା ଡାରାବରା ମତୋ ସମ୍ବନ୍ଧ ନେଇ ଅନିଶ୍ଚର । ନିଜେର

ପଢ଼ାଣୋମା ଏବଂ କାଜ ନିଯୋ ବାବୁ ଥେବାକୁ ବସାବର । ସବକିନ୍ତୁ

ଥେବେକୁ ନିଜର ତାର ପାଶେର ଜଗତଟାରେ ମୁଣ୍ଡ ଦରମ୍ବ ଆହୁ

ଅନିଲ ମିଳ । ପଟ୍ଟକ୍ରମି କିନ୍ତୁ କାହାରଙ୍କାରୀ, ତାର କାହା ଝରମାନ ଏକମେହେ

ହୋଇ ଉଠିଛେ । କୋଳାହଳ, କର୍ମବ୍ୟକ୍ତି, ସତା-ସମିତି, ମିଛିଲ—

ଗାନ୍ଧି କାହାର ମଧ୍ୟ ଅଲ୍ପକୁ ହାତେ ହାତେ ନିରାପଦ ଯାଇ ।

ସାମନ୍ ଅନ୍ତର୍ମତ୍ ସ୍ମୃତି, ଅନିଲ ଆୟୁବର, ଉତ୍ତରକଣ୍ଠ ଏ

ଅବକାଶ କାଟୋନାର ଜନା ଜାଗାଗାଟା ଅନେକରେଇ ପଚନ୍ଦ । ଅନିଶ୍ଚର ଡାଜାଇ ଜାଗରେ ଦୀଯାଇବା ଏବା ।

ଘର ଥେବେ ଦେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦେଖାଇ ପାରେ । ଆବହାଗାଟା ଭାବି ବିଶ୍ଵ ଆର ମିଳିତ ।

ପରମର୍କ ତାର ଲାଗ୍ଗ ଏଥାନକରିବ ନୀରବତା ।

ଅନିଲ ଦେଖିଲା ମୁଁ ଥାର ମିଳ ଏବଂ କଥିଲା ଏଥିଲେ ଆଶାର । ମେ ସରେ ଦୀଜାଳ ଏକମାଳେ ।

ତାରପର ନିର୍ବିହେର ଉତ୍ତର, ଧାର ଦିଲେ ଧାର ନିଯେ ଏଥିଲେ ଆଶାର । ମେଥେ ମନେ ହେଲେ ଏହା ନବ ଜାଗ-ଜାହା ।

ବେଳ ହାତି ଶୁଣି । ହେଲେ ଆର ଯେଥେର ଶବ୍ଦ ତୀର ମାତ୍ର ମାତ୍ର ତୋରାମୋରେ ହେଲେ । ଯୋଗେଦେଇ ମଧ୍ୟେ

ଅନେକରେଇ ତୋଥ ଭାବେ ଦେଖାଇ ତୋକେ । “ଦାଖ, ଦାଖ, ଫିଲାଗାଟା ତିକ ଉତ୍ତରକୁମାରରେ ମତ ।”

ମତ୍ତବ୍ୟ ତମ ଅନିଶ୍ଚର ହାତି ଦେଇ । ମେଥେ ମନେ ବଜାଇ । “ଦାଖ ବାଜିକାଗମ ତୋମାଦେଇ ଯଦି ମନେ ହେଲେ,

ତାମ ତାଇ ।” ମେଥେର ତାର ଥେବେ ବୈରିଗେ ଏମେନ ଏକଜନ । ଅନିଲ ଅବାକ । ଆପନି ।

ଅନିଲ ଥମାର ନିର୍ବିହେର । ମହିଳା ତମା ନାମ ତାର ଶିତା ରାଜୀ ।

ଜାନମେନ ହେଲେ-ମେହେର ଇଟାର କାହା ହେଲେ ଏଥାନେ । ସଥାରୋତି ଆମରତମ । ଏକଜନ ମହିଳାର

ଅନୁରୋଧ ଏହିମା ଯାଓଇ ବସବ ହାଲ ନା । ଅନିଶ୍ଚର ଅନ୍ତର୍ମତ୍ ହାଲ

ଛାତୀଦେଇ ହିଟାର କରଜେ କାମେର କାନ୍ଧ ଯାରାର ବୈଠକେ । ଏକମୟ ତାର ତୋଥେର ପାତା ହିଲା ।

ହୁକ୍କ ମେହି ତୋଥେର ପାତା ନାମୋରେ । ମେଥେ ମନେ ତାରକାରୀ ଅନିଶ୍ଚର

‘ଏହି ତୋଥ ଦୁଇତିମାତ୍ର ହେଲା । ଏକହି ମେନ ଜଜା ପେଜ ।

ଅନିଶ୍ଚର ଅନୁରୋଧ ଉପେକ୍ଷା କରାର ନାହିଁ ।

ମେ ଗାହି—‘କି ଗାହ ଆମେ, କି ଭାବର ଆଜି ଆମାନଧାମେ...’

ଗାହ ଥେବେ ହୁକ୍କ, ଅନିଶ୍ଚର ନିକେ ତାକାର ।

ମୁହୂର୍ତ୍ତର ମଧ୍ୟ ତର ପୋତେକ କୋମେ ହାତି ଫୁଟେ ଉଠି,

ଯେ ହାମିଟି ଏକତ୍ତମ ଓର ମୁଖେ ଛିଲା ନା । ପରାଦିନରେ ହୁକ୍କର ସମେ ଦେଖା ହେବାରେ ଅନିଶ୍ଚର । ହୁକ୍କ ତାର ଦରବର ନିଯେ ଏଥିଲେ ଆହୁ । ଅନିଶ୍ଚର ଧରେ ନିଯେ ଯାଇ ଭାବେ । ଏହିଭାବେ ହେବି କରାନ୍ତେ କରାନ୍ତେ କରାନ୍ତେ କରାନ୍ତେ କରାନ୍ତେ କରାନ୍ତେ କରାନ୍ତେ କରାନ୍ତେ ।

ରମେ ମେ ହୈ । କାରାହ, ଓରା ଆମାଦା ଏମେହେ । ଓରା ମା, କାରାହ, ହେଟ ମେନ, ମାମ, ଏବଂ ମାଦାର ।

‘ଏକବନ୍ଧୁ । ଉଠେଟେ ଟୁରିପଟିଲାଜେ । ଅନିଶ୍ଚର ସମେ ଦେଇର ଆମାପ କରିବେ ନିଲ ହୁକ୍କ ।

ମେଲିନ ମାକାର ହାତୀଦେଇ କାମେ ଦେଇ ହୁକ୍କର ସାଥେ ବିଦେଶୀ ପୋକାରେ ନୃତ୍ୟାର କାମାରତା ହୁକ୍କର ମିଳ ପୁଣ୍ୟତେ ଚେଷ୍ଟା କରାନ୍ତେ ଏକମିଶ୍ର ।

ଏକମିଶ୍ର ହୁକ୍କର ସମେ ଅନିଶ୍ଚର ଟୁରିପଟରେ ମୁହୂର୍ତ୍ତର ହେଲା । ଏବଂ ପାରାବିରିକ ବାବାହୀ ଓରାକ କରାନ୍ତେ ପାର । ଫଳ ହୁକ୍କର ପ୍ରତି ଅନିଶ୍ଚର ମହାନ୍ତର ବାବାହୀର ମଧ୍ୟ ।

ହୁକ୍କ ଅବାହା, ଦୁଇ ଜୀବନଟା ଅନେକଟା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତାମରେ ମଧ୍ୟ । ଅନିଶ୍ଚର ତାମେ ହୁକ୍କର ବୁକ୍କ ଏକଟି ଭୋଗି ହୁକ୍କ ।

ଯେ ଏକଜ୍ଞ ଅଭିଜ୍ଞର ମଧ୍ୟ ଏବଂ ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧର ପରିବର୍ତ୍ତନକେ

କପାଳକୁଣ୍ଠାର ମନିଶର ଦେଖିବାରେ ଯାଇ ।

ମେଲିନ ମନିଶର ପୂରାମିତ ଦେଇର ପାରୀ-ଜୀ ମନ କରାଯା ହୁକ୍କର ମନ ବୋମାରେ

ସପିତ ହେ । ଚରମ କିମ୍ବା ଯଟେ ଯାଇବାର ଆମ ଅନିଶ୍ଚର କୋମାନେ ଦେଇ । ହୁକ୍କର ବିଶକ୍ଷା କାଟେ ନା ।

ଜୀବନରେ ଆମିକରିତା ବୁନ୍ଦ ବିଚିତ୍ର ।

ତାକେ ମେନ ହେଲା ବୀରା ଯାଇ ନା । ହୁକ୍କର ସମ୍ବନ୍ଧର ପରିବର୍ତ୍ତନକେ

ଅସୀକରିବ କରାନ୍ତେ ହେ ।

ଅନିଶ୍ଚର ବଜେନ : ‘ଆୟ ତୋମାକେ ହୁମା କରିନା ହୁକ୍କ, ବିରାମ କର ।

ତୋମାକେ ହେବେ ଯେତ ଆମର ବସ କାଟ ହେ, ବସ କାଟ ହେ...

‘ତାହାରେ ଆମାକ ନିଯେ ଯାଇଛେ ନା କେନ ?’

ତା ହେ ନା ହୁକ୍କ । ଆୟ ଏବଂ ଗଢ଼ ବୋରାର ପରିବିର, ତୁମି ହାଲେ

ତୋମେ ଏକମିଶ୍ର ଆମୋର ସକଳ ତୁମି ପାବେଇ...ଆମାକେ ତୁମି

ତୋହେର ଜଳ ବେଳା ଦିଲ ନା ହୁକ୍କ, ଏକହି ହୋସ...ହୋସ...।

ତଥାନ ହୁକ୍କର ମୋ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ହେଲ ହେ । ତେବେନା ଆମର

ଅଭିନ୍ଦିତ ଅନୁଭବ ମୁହୂର୍ତ୍ତଙ୍କରେ ମଧ୍ୟ ପଡ଼େ ତାମ । ଏକଟା ଅବାହ

ଅବଶ୍ୟ ତାକେ ମେ ତୀର୍ପ ଆମରାର ମଧ୍ୟ ଦେଇ ତମେ ।

ଯେ ଧାରାବିତ ଅନିଶ୍ଚର

ଦୁହାତର ହୀରେ ଆହୁ ।

ହୁକ୍କ ହୁକ୍କ, ନୀରବ...।

ଅନିଶ୍ଚର ଶାତୀ ଏଥିଲେ

ଯାଇ । ମୁହୂର୍ତ୍ତ, ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଆରୋ

ମୁହୂର୍ତ୍ତ—ତାର ଥେବେ

ବିଲମ୍ବ ବିଲମ୍ବ ଆରୁ

ବରତେ ଥାକେ ଅନିଶ୍ଚର ।

ଶ୍ରୀମଦ୍ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂଗୀତ

ଗାନ । ଏକ
କଥା । ପୁରୁଷ ବନ୍ଦୋପାଧ୍ୟା

—ଦୀଯା-ଦୀଯା-ଦୀଯା
କେ ଯାବେ କେ ଯାବେ କେ ଯାବେ ?”

ଓହି ଡାକଛେ ଓନି ଡାକଛେ
ମୀଳ ସମ୍ମର ଡାକଛେ

ଚଲୋ ଚଲୋ ଚଲୋ ଚଲୋ ବେଡ଼ିଯୋ ପଡ଼ି ।

ଇନିଷ୍ଟି ସିଡିକ୍, ମ୍ୟାଥାମୋଟିକ୍,

ବିଟାରେଚାର ଇକନୋମିକ୍,

ମେଟୋ ଫିଜିକ୍, ପରିଟିକ୍,

ଜିଓଲାଜି ନୋଟାନି ଫିଜିକ୍ ।

ଫେରେ ଦିଯି ଚଲୋ ଚଲୋ ବେଡ଼ିଯୋ ପଡ଼ି ।

ଟ୍ରେନ୍-ବାସ-ଟୈଲୋର

ଯତ୍ନ-ମନ୍ତର ବୁଝିନ୍-ସୁନ୍ଦର

ଏହି କୋଙକାତା ଛାଡ଼ିଯୋ

ଯାଇ ହାତ୍ତା ପିଲାଟା ପେରିଯିଲେ

ବେମେ ରୋଡ଼େ ପଥ ଧରି

ମରି ମରି, ଡାକଛେ ଆମାର ଦୀଯା-ସୁନ୍ଦରୀ ।

ଦୀଯାର ନିଶ୍ଚିତ ବୀ ନୀଳ ମୀଳ ଆକାଶ

ଦୀଯାର ବୀଟ ବନେ କତ କତ କିମହିମୀ ।
ଦୀଯାର ସ୍ମୃତି କତ ବେଣୀ ନୀଳ
ଦୀଯାର ଦୂଜନେ ହୟ କତ ବେଣୀ ନୀଳ
ମରି ମରି, ଡାକଛେ ଆମାର ଦୀଯା-ସୁନ୍ଦରୀ ॥

ଗାନ । ଦୁଇ
କଥା । ରବୀପ୍ରଭାନାଥ ଠାକୁର
କବି ଗାବ ଆମି, କବି ଡନାବ, ଆଜି ଆନନ୍ଦଧାମେ ।
ପୂର୍ବବାସୀ ଜନେ ଏନେହି ତେବେ ତୋମାର ଅଭ୍ୟନ୍ତନାମେ ॥
କେମନେ ବଖିବ ତୋମାର ରଚନା,
କେମନେ ରାଟିବ ତୋମାର କରନା,
କେମନେ ଗଲାବ ହଦନୀ ପ୍ରାଣ ତୋମାର ମଧୁର ପ୍ରେମେ ॥
ତବ ନାମ ଲାଯେ ଚଞ୍ଚଳତାର, ଅସୀମ ଶୁଣୋ ଧାଇଛେ—
ରବି ହତେ ପ୍ରାହ କରିଛେ ପ୍ରେମ, ପରି ହତେ ପରେ ହାଇଛେ ।
ଅସୀମ ଆକାଶ ନୀଳ ଶତଦର୍ଶ
ତୋମାର କିରପେ ସଦା ଉଚାତ,
ତୋମାର ଅଭ୍ୟ ସାଗର-ମାୟରେ ଡାସିଲେ ଅବିରାମ ॥

ଗାନ । ତିନ
କଥା । ପୁରୁଷ ବନ୍ଦୋପାଧ୍ୟା

ଓହି ବାଉପାତା ଯେମନାଟି ଦୂରଛେ
ଯିମ୍ ଯିମ୍ ଯିମ୍ ସୂର୍ଯ୍ୟରେ
ଆମାରୋ ମନେତେ ବାଜେ ସେଇ ସୂର୍ଯ୍ୟ
କେଉ ଡାକଛେନା, କେଉ ମାନଛେନା ।

“ଆହା ବେଚାରୀ !”
“ପରି ମାଭାମ ସରି !”

ଓହି ପାଖିଭିତ୍ତୋ ଯତଦୂରେ ଉଡ଼ିଛେ
ଶୁଭ ଶୁଭ ବିନା କାଜେ ଯୁଗରୁ
ଆମାରୋ ମନ୍ତର ଧେଇ ତତ୍ତ୍ଵରୁ ।

କେଉ ଦେଖଛେନା, କେଉ ଜାନଛେନା ।
“ଅବସ୍ଥା ସର୍ବିନୀ !”

“ପିଲି, ଓହେଟ ଡାରିଂ !”
ଥେବେ ଥେବେ ଯେମନାଟି ତୌରୁତ୍ତମି କୀମିଦିଲେ
ଟେଲିଫୋନ ଓପରେ ଟେଲ ପଡେ ଏବେ କୀମିଦିଲେ
ଆସିମ ତେମନ କରେ ହତେ ପାରି ମଧୁର ।

କେଉ ଡାକଛେନା, କେଉ ବୁଝଛେନା ।
“ଦ୍ୟାଟ୍ୟୁ ରାଇଟ୍, ଉଇ ନୋ !”

“ଏହି ନାମ ଦୁଃଖରେ
ବ୍ୟାକି ମିଳି କୋନ୍ଦୁର ଆଧାରକେ ତାଢ଼ିଲେ

ଯେମନ ଆନୋର ଛୁଟ ନେଇ ଆରୋ ବାଜିରେ,

ତେମନି ଆମାରୋ ଛୁଟ ହତ ପାର ମଞ୍ଜିର ॥

କେଉ ବୁଝାଇନା, କେଉ ଡାକାଇନା ॥

“ଦ୍ୟାଟ୍ ଆମ୍ ଓହେଟ, ଏଣ ପି ।”

“ହତେ ପାରେ କବି ବୀ !”

ଗାନ । ଚାର

କଥା । ରବୀପ୍ରଭାନାଥ ଠାକୁର

ଆମାର ସବ୍ଦ ରମେଶ ଧାରା

ତୋମାତେ ଆଜ ହୋକ-ନା-ହାରା ॥

ଜୀବନ ଜୀବ ଶାଙ୍କ ପରିଶ, ଭୁବନ ବୋପେ ଜୀବକ ହରମ,

ତୋମାର ରାପେ ମରକ ତୁବ ଆମାର ଦୂରି ଆଖିତାରା ॥

ଯାଇଲେ ଯାଓଯା ମନ୍ତି ଆମାର

ଫିରିଲେ ତୁମି ଆମାରେ ଆବାର ॥

ଛାଡ଼ିଲେ-ପଡ଼ା ଆଶାଗିଲ କୁହିଲେ ତୁମି ଲାଗେ ତୁମି
ଗାଲା ହାରେ ଦୋଳାଓ ତାରେ ଶୀଘ୍ର ତୋମାର କ'ରେ ସାରା ॥

কে. এল. কাপুরের পরিবেশনায় অন্যান্য ছবি.....

মেঘ ও রোড
এখনই
শেষপর্ব
শীমান পৃথ্বীরাজ

কে. এল. কাপুর প্রচার বিভাগ
১১ গণেশচন্দ্র এ্যাভিনিউ কলকাতা ১৩
থেকে প্রকাশিত।

এসডি প্রিন্টার্স কলকাতা ৬ থেকে মুদ্রিত।